

Educadors socials a les comissaries dels Mossos d'Esquadra?

Una primera aproximació

J. Martínez

En aquest article s'argumenta la necessitat de millorar la cooperació entre els serveis socials i les dependències policials.

La raó sorgeix de l'experiència professional i com estudiant del Grau d'Educació Social del seu autor. I de la detecció de certes problemàtiques que, de ben probable, podrien ser evitades i millorades amb la presència d'un educador/a social.

Cada vegada vivim en una societat més diversa, i per tant, amb necessitats cada cop més complexes. A més i sense anar gaire lluny, podríem afirmar que la majoria d'aquestes necessitats són de caire social, o almenys, en tenen un rerefons. Així doncs, les respostes a aquestes no poden ser donades des d'una sola perspectiva sinó des de l'enriquiment i la col·laboració d'altres camps professionals. Per aquesta raó, actualment, la tendència de les administracions està cada vegada més orientada a la multidisciplinarietat i al treball conjunt.

Davant d'aquesta situació, la Policia de la Generalitat – Mossos d'Esquadra no pot quedar al marge d'aquesta nova realitat i col·laboració disciplinar. I per tant, com a policia integral, ha d'anar més enllà dels simples contactes, intercanvis d'informació i creació de convenis entre administracions i entitats per donar resposta a la diversitat i integritat de les necessitats socials.

Per tant, més enllà d'aquest teixit "col·laboratiu" ja existent i de les diverses respostes que les **unitats especialitzades** del cos de Mossos d'Esquadra (CME) estan oferint, **es podria estudiar la necessitat d'implantar la figura de l'educador social a les mateixes seus policials** per diversos motius.

D'una banda, per una major *eficiència*, és a dir, per evitar la derivació de la persona a altres recursos i evitar, d'aquesta manera, dobles i triples victimitzacions.

També per donar una resposta immediata a les necessitats socials més urgents a través d'una major coordinació i coneixement entre entitats. I, finalment, per reduir el nombre de denúncies penals, estalviant als ciutadans el farragós tràmit judicial mitjançant l'ofertament d'un servei de mediació.

I de l'altra, per una major *eficàcia*, és a dir, per donar suport i complementarietat a les unitats especialitzades del CME en matèria de benestar social. Actualment, aquestes unitats les ocupen, majoritàriament, agents policials formats per un curs especialitzat però en cap cas són professionals en matèria de serveis socials. També cal esmentar que aquestes unitats són molt reduïdes i amb horaris limitats en relació a les necessitats i al camp d'actuació que ocupen, per la qual cosa, s'acaben atenent, solament, les problemàtiques més urgents, i d'aquestes, un gran nombre són les protagonitzades per les situacions de violència de gènere i domèstica. Finalment, cal afegir que molts dels agents resideixen fora del seu lloc de treball, propiciant al desconeixement de la xarxa i dels recursos socials de la ciutat.

A més de tot això, cal dir que cap d'aquestes unitats té com a funció exclusiva i específica garantir els drets de cura, protecció, educació social transitòria, psicològica, mèdica i física, com per exemple, l'acompanyament, l'apoderament, el procés de participació, reflexió i desangoixa de les persones detingudes i que romanen a les dependències policials. Així doncs, aquesta funció educativa i assistencial considerada necessària des d'una perspectiva social i que no són, algunes d'elles, tasques pròpiament policials, es veuen assumides per la bona voluntat de cada agent.

Per tot això, **la funció de l'educador social a les comissaries dels mossos d'esquadra no tractaria, solament, de treballar de manera multidisciplinària i conjunta sinó d'oferir, a més, una millor acollida i assistència a les persones privades de llibertat.** I en definitiva, de millorar l'atenció social en matèria de benestar i col·laboració amb la xarxa d'entitats socials.